

Учитель по историята.

На мегданчето мѣжду хотелъ „Македония“ и градската баня единъ день видѣхъ купъ хлапета, наобиколили една подвижна панорама. Силно любопитство се четеше по лицата на повечето отъ тѣхъ: тѣ, съ петътъ стотинки въ ржката и съ тревожно нетърпение въ душата, чакахъ да имъ дойде реда и тѣ да гудатъ жъднитѣ си очи на двѣтъ уголѣмителни стѣкла. Тѣ фърляхъ завистливи поглѣди на двамата щастливци — двѣ руси чорлави главички, които сега бѣхъ залѣпнали носовѣтъ си на тѣхъ, обаяни, унесени въ блаженство отъ чудесиятъ, що виждахъ, подъ монотонния бѣбъръ на ступана на панорамата.

Но що виждахъ именно азъ не знаяхъ, и малко ме интересуваше да знамъ. Вниманието ми сега привлѣче друго нѣщо: самата панорама и обладателя ѝ. Панорамата — Боже мой, каква панорама! — вѣхто, дрипаво, разнебитено ковчежче, прогнило отъ старостъ, издузено отъ трѣкане и странствования, съ слѣдитѣ на хиляди потоци и мазнини, каквото може да обладава само една чудотворна икона. Тя се държеше единъ лакътъ високо надъ земята, подпирана отъ дървено магарце, и то съ печата на безконечни скитания по свѣта. Тоя бѣденъ дрипелъ-панорама, тѣй унижена, тѣй злочеста, възбуждаше почти